

ÅRSSKRIFT

DEN RYTMISKE HØJSKOLE

2018

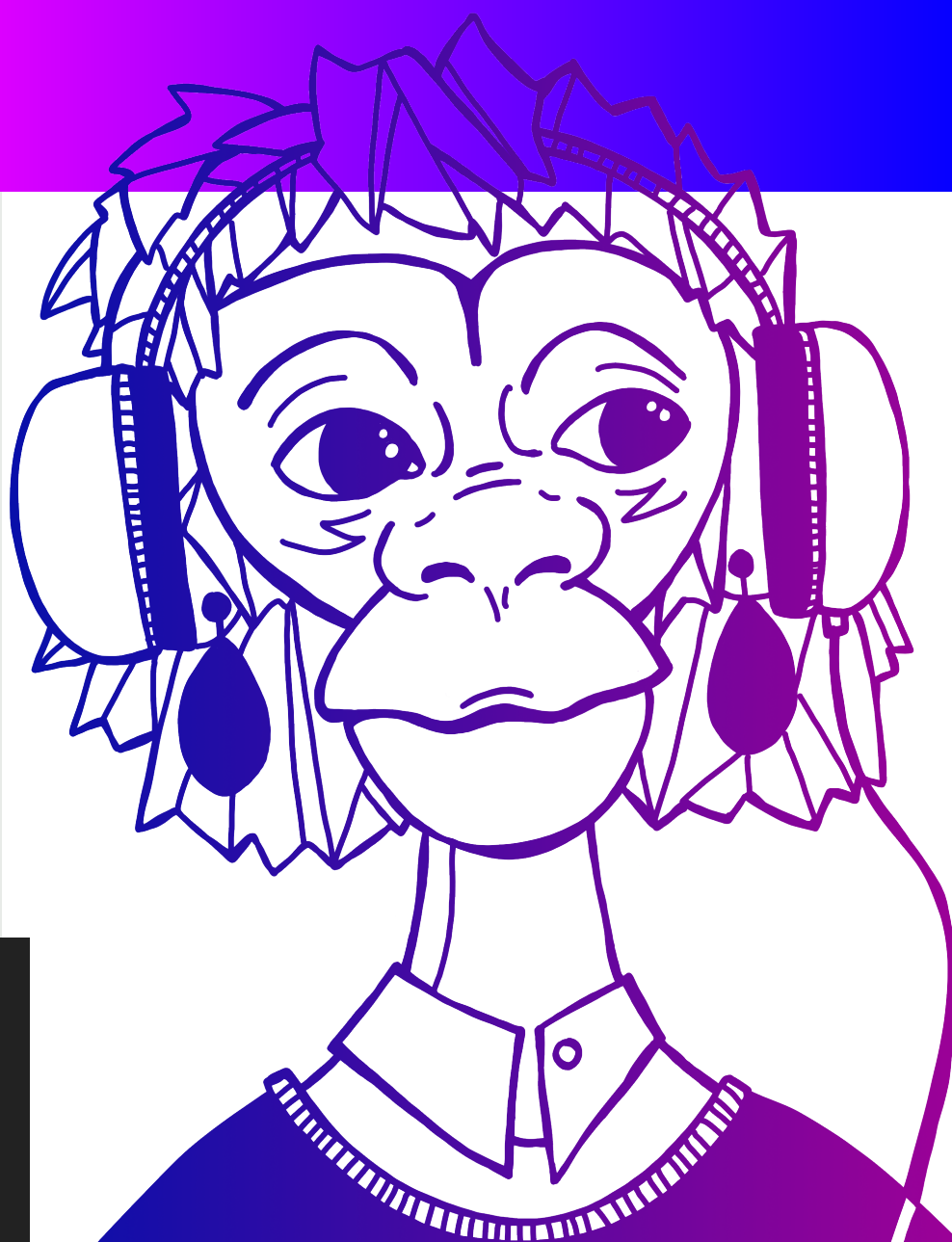
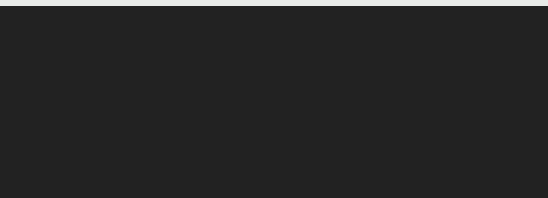
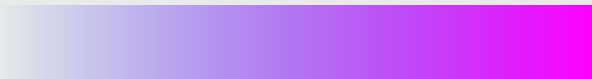

ILLUSTRATION OG LAY-OUT
juliebjørnskov.dk

FORMANDENS BERETNING

- Casper Gamborg

Jeg kan huske den dag, hvor jeg blev færdig på højskolen, at jeg følte et sort tomrum i min mave. Den følelse deler jeg sikkert med massere af andre gamle elever, hvilket er det som virkelig driver mig ved at arbejde i Elevforeningsbestyrelsen. Det er netop tanken om at skabe en forbindelse mellem tidligere elever og Den Rytmiske Højskole. Nu hvor det har været vores hjem i et halvt år, eller mere, hvorfor burde vi så ikke komme hjem på besøg engang i mellem?

Det foregående år har været utroligt spændende og meget arbejdsomt for Elevforeningsbestyrelsens side. Vi har siden sidste generalforsamling afholdt forårsweekend og efterårsweekend, som har været en stor succes. Gamle elever mødte talstærkt op, fra nær og fjern, for at få en fantastisk weekend, sammen med tidligere højskolevenner og nye højskolevenner.

Vi har holdt fast i initiativer, såsom Fredagsbar i København og Aarhus, Roskilde meet-up, da disse events har givet gode muligheder for nye DRH'ere til at finde, samt at have, nogle at dele alle de gode historier med. Eksempelvis sidste år, til en torsdagsbar på Sorte Rene, kom Verner forbi, på sin 65-års fødselsdag og blev fejret,

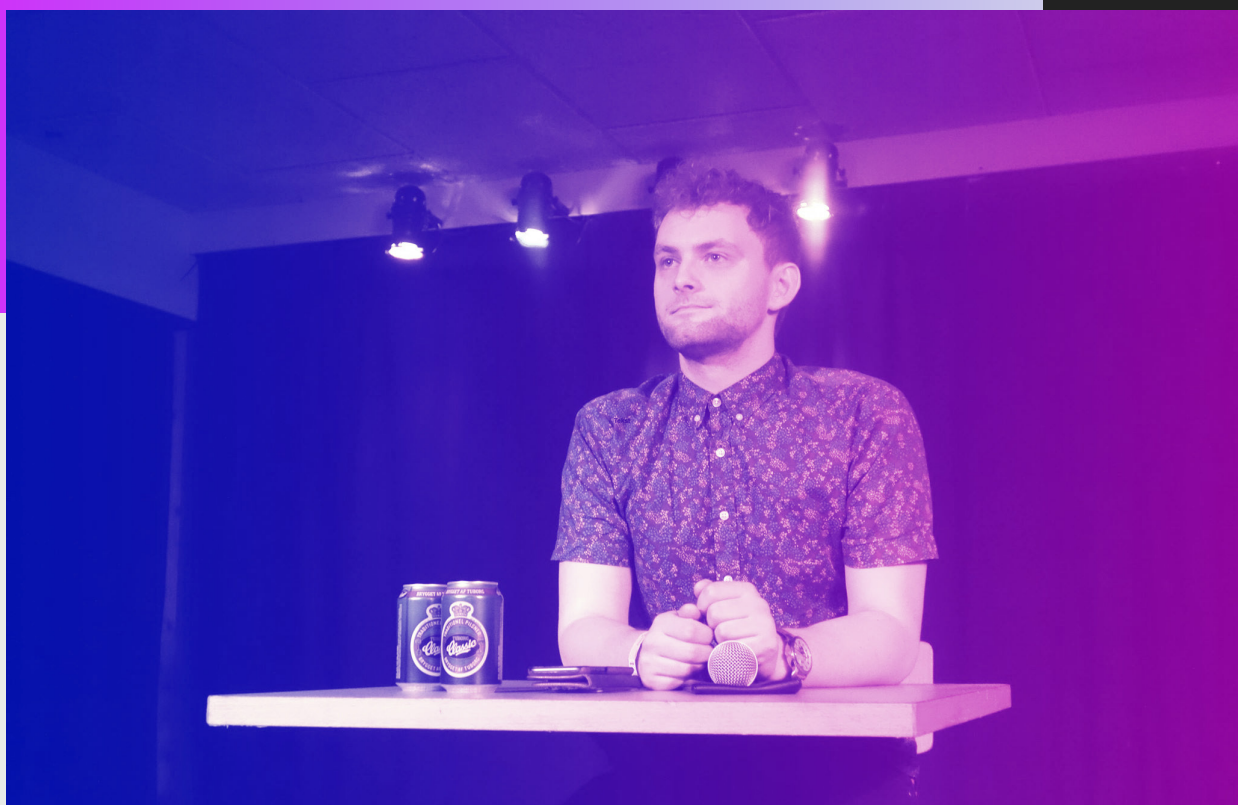
hvor fremmødet var ret så stort.

Vi fortsætter med at brygge på nye initiativer, som gør at tidligere elever, forsat kan have en stærk relation til Den Rytmiske Højskole. Vi har i den seneste tid arbejdet med at gøre nogle af arrangementerne endnu mere spændende, og derfor er VigUp, et arrangement for Upcoming artist, implementeret i Efterårsweekenden, hvilket har skabt en fantastisk dynamik til weekenden.

Til den sidste generalforsamling i oktober, var det som sædvanligt tid, til både at sige farvel til bestyrelsesmedlemmer, og sige velkommen til nye. Mange af de garvede bestyrelsesmedlemmer, har vi desværre måtte sige farvel til, og derfor må vi, som ny konstitueret Elevforeningsbestyrelse, gøre os egne erfaringer, da vi ikke længere kan trække på de garvede bestyrelsesmedlemmer i samme grad.

Auvig har i år været en succes, med en næsten fordobling af deltagerantallet. Højskolen bliver fyldt med liv og massere af sjove arrangementer, og man må sige at der var en bred palet af forskellige workshops. Alt lige fra filosofisk salon, til en workshop fyldt med lege, eller en helt tredje med friluftsliv. Man får virkelig lov til

at genleve højskoleånden. Auvig'erne fik arrangeret en Tour de Chambre med temaet Bibelen, som var utroligt godt gennemført.

AuVig til næste år, glæder vi os som bestyrelse utroligt meget til. Vi glæder os til at tage imod gamle, som nye AuVig'ere og skabe nogle fantastiske oplevelser sammen med dem.

For mig er der noget forundrende ved fænomenet højskole, er hvordan det fungerer som et springbræt til en passion, det er som at stå på en 3 meter vippe, og man råber: "Jeg kommer med alt hvad der er mig! "

For mig er der noget forundrede ved fænomenet højskole. Det har funktion som et springbræt til en passion, hvor man står på en 3 meter vippe og råber: "Jeg kommer med alt, hvad der er mig!"

Afslutningsvist vil jeg ønske dig rigtig god læselyst med dette årsskrift. Du kan se frem til spændende beretninger og artikler med en spændvidde fra humus til etiske dilemmaer. Alt sammen fra tidligere elever, Auvig deltagere og lærere fra højskolen.

AUVIG 2018

FRA ET DELTAGERPERSPEKTIV

- Marcus Lee Naldal

Jeg var kursUSDeltager på Den Rytmske Højskoles anden udgave af sommerkurset AuVig. AuVig tilbyder alt det bedste fra de lange semesterkurser kogt ned til én uge, hvilket er lige så overvældende og givende som det lyder. AuVig har givet mig et gensyn med højskolelivet i form af gode venner, oplevelser og minder, og i den beretning prøver jeg at beskrive elementer af en ret ubeskrivelig uge.

Det hele løb af stablen i første uge af august, hvor jeg glad og forventningsfuld nærmede mig de velkendte gule huse. Jeg var glad for at være tilbage på den rytmiske og fuld af forventninger til endnu et AuVig. Jeg kunne høre summen fra cafeen og se folk, der nød de første timer af de sidste sommeraftener – AuVig var i gang. Henover ugen boede jeg i hus 6, tjansede i køkkenet og havde linjefag som musiker. Niveauet var intenst og henover et par dage nåede vores sammenspilshold (sammen med Jannik) at genfortolke en folkevise, samarbejde med en SP'er og fortolke en selvskrevet sang fra en tidligere elev.

Ud over de velkendte linjefag bestod AuVig også af inspirerende workshops, der var planlagt af deltagere på AuVig. Jeg havde Filosofisk Salon, hvor vi i fællesskab og bedste højskole-

ånd funderede over betydningen af ord som frihed med vores forskellige baggrunde i fysik, fisk, filosofi og meget mere. Det gav mulighed for både at rykke meninger og tale om store emner.

Aftenerne bød på højskoleliv i alle dets afskygninger. Vi nåede både en strandtur, hvor vi legede, spiste og spillede i fællesskab under åben himmel, og vi afholdt en begivenhedsrig hus-crawl af bibelske proportioner – sammen rundede vi paradiset's have, Noahs ark og endte vores rejse ved Skt. Peters port, hvor jeg endte i helvede til lyden af AC/DC

De færreste af os har måske mulighed for endnu et langt semester på en højskole og det kan også dårligt erstattes. Men på AuVig kan man (gen)opleve højskolelivet og den inspiration et stærkt fællesskab giver. Derfor vil jeg gerne takke alle jer AuVigere fra 2018, der sammen udgør nye venner, oplevelser og minder.

Tak for i år og på gensyn til AuVig

OM AUVIG OG GLÆDEN VED AT DELE

FRA WORKSHOPLÆRER

- Daniel Dios Peña Osmann

I sommer havde jeg den fantastiske fornøjelse at være workshoplærer på sommerhøjskoleugen AuVig 2018 – og det var faktisk så fedt at jeg lige vil tage mig en stund til at fortælle lidt om oplevelsen til dig der læser med her. Til formålet har jeg udvalgt et par billeder, som jeg synes indrammer min oplevelse af ugen ganske godt. Man siger jo at et billede siger mere end tusind ord, men jeg tror nu alligevel at det er nødvendigt at skrive et par ord også, før det bliver klart hvorfor det egentlig var sådan en god og mindeværdig uge at være på AuVig. For sjovs skyld kan du jo prøve at kigge på billederne først, og så bagefter overveje hvor meget af min oplevelse du forstår ved at se på billederne før og efter at du har læst ordene. Der er ikke helt tusind ord, men næsten. Helt præcis 875 fraaaa nu:

Først og fremmest må jeg nok lige forklare hvad der menes med workshoplærer. Det indebar at jeg, sammen med min gode, gamle ven og workshopmakker Melih, hver dag stod i spidsen for et par timer med sjov og løjer under overskriften "Legende bevægelse". Både Melih og jeg elsker nemlig at lege og bevæge os, og synes at vi voksne leger for lidt – og hvilket bedre sted at AuVig'e fra hverdagslivets fravær af leg end her!

Selv om vi var med som workshoplærere, føler jeg dog mest bare at vi var med som helt almindelige deltagere på AuVig – og det var vi jo sådan set også. For når vi ikke underviste, deltog vi i ugens øvrige program med musik, mad, køkkentjans og aftenhygge, fuldstændig som alle de andre deltagere. For mig at se, var der egentlig kun to ting der gjorde det lidt anderledes at være workshoplærer: for det første får workshoplærerne lov at være med helt gratis, hvilket jo altid er dejligt. Men det altoverskyggende fedeste ved at have workshops var uden

tvivl at vi i 3 timer om dagen i en hel uge havde en masse legeskammerater til rådighed at lave alle vores yndlingsaktiviteter sammen med. Du husker måske hvordan det var som barn når man holdt fødselsdagsfest, og man fik lov til at bestemme ALT, lige fra hvilke instrumenter der skulle med i sangen, til hvilke lege man skulle lege efter at man havde spist boller og lagkage – og ja, præcis så fedt var det at have workshops!

Men selvfølgelig ikke bare fordi vi fik lov at bestemme. Eller, lidt, måske. Men hvor heldig har man lov at være, sådan at få muligheden for at dele glæden ved noget af det man selv synes er allersjovest, med en masse andre søde mennesker, som alle sammen med et sprudlende og nysgerrigt gåpåmod siger "ja, DET skal vi prøve!" til alt hvad man foreslår? For sådan var oplevelsen hver dag for Melih og mig på alle vores workshops. Uanset hvad vi lagde på bordet af skøre aktiviteter – og der taler vi altså om alt fra akrobatik og jonglering, til skolegårdsleg og stuntslåskamp – så blev vi mødt af et kæmpe engagement og en åbenhed som gjorde så stort indtryk at det stadig runger i os.

Nu kan du tage et kig på det pittoreske smukke billede fra ugens aftentur til stranden. For mig indkapsler dette billede netop den energi vi blev mødt med så fint, så fint. Det er dog ikke til at se det, hvis man ikke lige ved det – men her deler jeg min yndlingsleg med 30 søde mennesker, som uden tøven gik ind i legen med liv og sjæl. Vi væltede os rundt i lige dele latter og sand i underbukserne, og på den måde følte jeg at vi alle sammen lærte hinanden lidt bedre at kende. Og også at de lærte mig lidt bedre at kende, fordi jeg fik lov at dele noget som jeg holder af med dem. Det var en fornøjelse som varmt kan anbefales – særligt i kombination med havudsigt og solnedgang.

Melih og jeg var dog langt fra de eneste som delte ud af os selv på AuVig, og hvis jeg skulle sige en enkelt ting, som står helt centralt for min oplevelse på AuVig, er det netop det at dele. Uanset om man stod og manglede noget synth på sit samspilsnummer eller havde problemer i Logic, var der altid en hjælpende hånd at finde. Og i løbet af ugen lavede folk så mange fede ting for hinanden, lige fra kreative tour de chambre-aktiviteter til spontan bærkagebagning, der at sammen emmede af en helhjertet lyst til at skabe nogle gode oplevelser for alle os andre. Hele ugen var gennemsyret af en (formentlig) ubevidst livsfilosofi om at det ikke koster noget at dele, men at det tværtimod giver én meget mere igen.

Og det er en følelse man tager med hjem. For mit eget vedkommende resulterede det i at jeg blev inspireret til at fortsætte med at lave flere sjove bevægelsesworkshops herhjemme i København. For det er jo ikke kun på AuVig at det er gratis at dele.

Hjemme i København er jeg i øvrigt også stødt

på mange af de glade ansigter fra ugen på AuVig igen. Et par af dem har fortalt mig at de har jongleret lidt videre i smug derhjemme, eller endda at de har været ude og prøve lidt akrobatik af med vennerne. Og andre har blot sagt at de er kommet hjem med et helt nyt syn på hvor fedt det egentlig er at lege – også selv om man er blevet voksen. Og det varmer mig så dybt ind i sjælen, at jeg endnu ikke har måttet finde vinterjakken frem, selv om det nu er fire måneder siden at vi legede sammen i sensommervarmen. Tænk hvor heldig man kan være, at få lov at give folk noget de bliver så glade for, at de tager det med hjem!

Så hvis du har noget på hjerte, som du har lyst til at dele på næste års AuVig – så synes jeg bestemt at du skal gøre det!

Stort tak fra Melih og mig til alle jer der var med til at gøre AuVig 2018 til en dejlig uge – vi glæder os til at se jer igen!

AUVIG - MED - TANKEEKSPERIMENT

- Mathias Ramsing

For mig repræsenterer Auvig en idé, som jeg tror de fleste mennesker på et eller andet tidspunkt i deres liv har stiftet bekendtskab med. En idé som kan spores tilbage fra før vores tidsregning, og som har dannet grundlag for mange filosofiske, idéhistoriske og for den sags skyld videnskabelige projekter. Idéen jeg hér tænker på handler kort beskrevet om, at modsætninger ikke adskiller hinanden, men at de i stedet udgør en uadskillelig relation til helheden. For at give et eksempel kan vi tænke på hvordan en lyd kan virke højere, hvis den står i kontrast til stilhed. I den forstand er det modsætningsforholdet der fastsætter betydningen eller styrken af oplevelsen. Når jeg tænker på Auvig, så kan jeg ikke lade være med også at tænke på denne idé. Bare i selve navnet "Auvig" ligger der iboende en betydning om, at dette kursus "August i Vig" handler om at afvige. Og med afvigelse forstår jeg netop det, at finde værdi ved at gøre noget man ellers ikke ville gøre, og derved skabe kontrast til sine normer, adfærdsmønstre eller tankegange. Det var ikke svært for mig at finde ud af hvilken workshop jeg ville lave. De sidste par år har Jeg læst filosofi, og hvis der er noget der kan få én til at afvige fra sin tankegang, så er det dét filosofiske samtalerum. Det var altså en oplagt mulighed for mig, at bidrage med en Filosofisk Salon, som Workshop på Auvig 2018. Den Filosofiske Salon blev til et samlested for os i workshoppen der hver dag mødtes i Larsens Lokale efter at have afsluttet formiddagens linjefag med en lækker frokost fra Jættes køkken. I den Filosofisk Salon blev der præsenteret flere

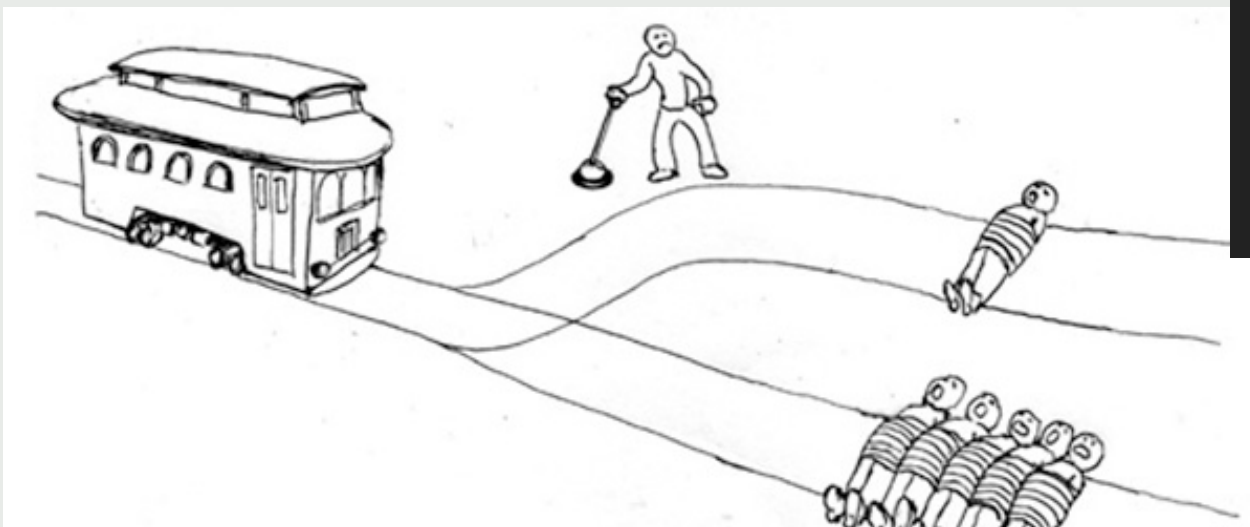
forskellige emner og problemstillinger, som derefter dannede omdrejningspunktet for den videre samtale. Vi faldt aldrig let over løsningerne til de mange problemstillinger, men inden Jettes køkken igen åbnede dørene til aftenens måltid, så var vi altid nået rundt om stort set alle tænkelige refleksioner og perspektiver på dagens problemstilling. Fortvivlelsen over ikke at finde de endegyldige svar kunne derefter roligt bearbejdes over et lækkert måltid i selskab med godtfolk. Jeg har helt generelt været glad for at få lov til at være workshoplære på Auvig. Bare dét få lov til at indfører andre i lige præcis den niche jeg selv finder allermest interessant har givet mig en fed oplevelse. Herudover så er Auvig selvfølgelig meget mere end en idé om afvigelse. Auvig er i ligeså høj grad et sted hvor højskolekulturen dyrkes, hvor søde, sjove og mærkelige mennesker mødes, og udfolder hver deres autentiske facon. Et sted hvor vores lille gule landsby tilbyder nogle rammer som kan få ens nostalgiske følelser til at springe frem ved bl.a. genoplevelsen af husmøde, cafehygge og midnatssaunaseancer. Personlig vil jeg se frem til at følge Auvig's videre udvikling, da det stadig er et ungt projekt der lægger op til at kunne dreje i mange forskellige retninger.

I filosofien anvendes der bl.a. tankeeksperimenter til at udfordre forskellige hypoteser og teorier. Tankeeksperimenter kan også fungere som en indgangsvinkel til en god diskussion. Nedenfor er der præsenteret et tankeeksperiment, som vi kort kan forsøge at gennemgå.

TROLLEY PROBLEMET – HVAD ER DET ETISK RIGTIGE AT GØRE?

SITUATION 1:

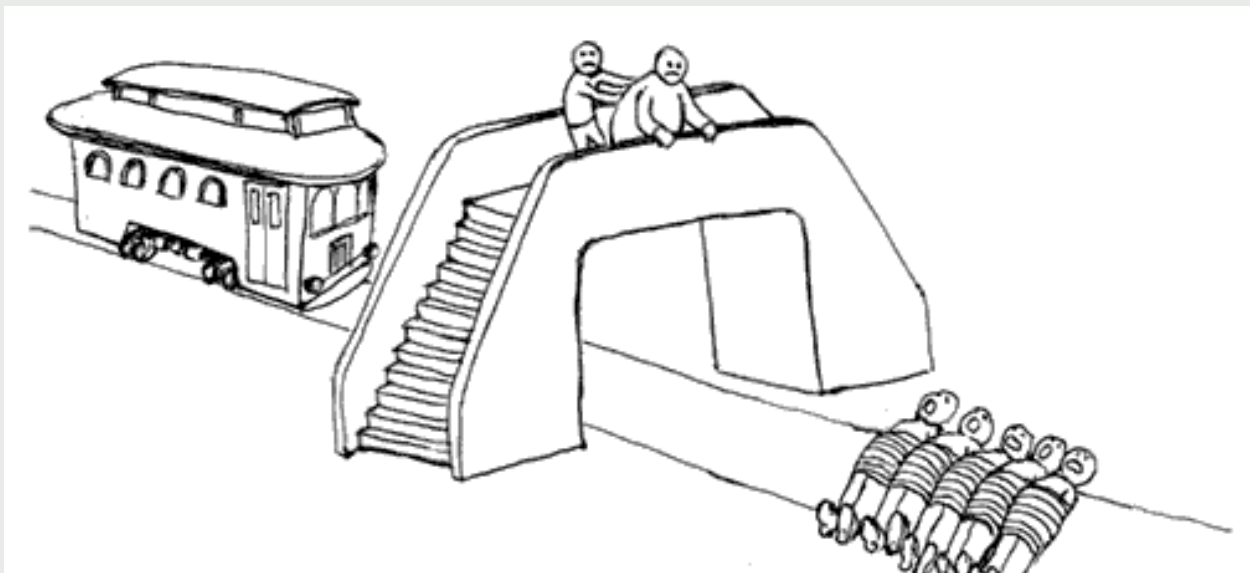

Du står ved en jernbane og kan se at der kommer et tog kørende. Det har kurs mod 5 personer, som ikke kan komme væk fra sporet. Du står tilfældigvis ved sporskifteren, og kan se at du kan lede toget over på et andet spor, hvor der er én person der ikke kan komme væk. Det eneste du kan gøre er at vælge mellem at skifte spor eller ikke at skifte spor. Du kan ikke nå at råbe til folk, du kan ikke nå at få hjælp, du kan ikke stoppe toget.

SPØRGSMÅL:

Ville du trække i sporskifteren?

SITUATION 1:

Nu er der kun et spor, med fem mennesker, som ikke kan komme væk. Du går oppe på broen, og kan se hele situationen. Sammen med dig står en anden mand, og du kan se på hans kropsfylde at han vil være stor nok til at stoppe toget. Din egen kropsfylde ville ikke kunne stoppe toget.

SPØRGSMÅL:

Ville du skubbe ham ud foran toget for at redde de fem andre?

KOMMENTARER TIL SITUATION 1

Du kan her vælge mellem enten at svare ja, eller nej. Hvis du vælger at svare ja, og derved trække i sporskifteren så kan der foreligge forskellige overvejelser bag din valg. Et af de mest anvendte argumenter er, at du kan redde 5 mennesker ved at slå ét ihjel. Hvis du derimod vælger at svare nej, og ikke vil trække i sporskifteren. Så kunne et argument bag dette valg eksempelvis være at handlingen direkte vil føre til et andet menneskes død, og du ville derfor gøre dig skyldig i at det menneske mistede livet. Statistisk set vælger de fleste at trække i sporskifteren for at redde flest

KOMMENTARER TIL SITUATION 2

Hvis man vil holde fast i at det er bedst at redde 5 mennesker frem for 1, så må man tage fat og skubbe manden ud foran toget, og derved ofre ham for at de 5 kan overleve. Oftest sker der det, i denne situation at det er de færreste af dem som før ville trække i sporskifteren der nu også vil skubbe manden. Et typisk argument hertil ville være at situation 2 adskiller sig fra situation 1. I situation 1 er man kun indirekte årsag til den enes død, fordi han eller hun i forvejen ligger bundet på skinnerne. I situation 2 ville man være direkte årsag fordi personen ikke på forhånd er en del af ulykken og derfor har ret til selv at vælge om han vil ofre sig selv. Statistisk set vælger de fleste ikke at skubbe personen ned på skinnerne

Der er i afgørelsen om hvad der er moralsk rigtigt at gøre to forskellige etiske principper på spil. Det første etiske princip er et konsekventetisk ræsonnement, der afhænger af hvilke konsekvenser der udledes som resultat af en handling. I dette tilfælde er det bedre at 1 dør og 5 overlever. I situation 2 kommer et andet etisk princip på banen, som har at gøre med den intrinsiske karakter af handlingen. Uafhængigt af handlingens konsekvenser så er det kategorisk forkert at dræbe en uskyldig person, selv hvis det redder 5 liv.

Pointen med dette tankeeksperiment er bl.a. at vise hvordan forskellige etiske og moralske principper bliver udfordret i deres klassificering som principper. Dette kan i sig selv være interessant, men faktisk har netop dette tankeeksperiment en direkte oversættelighed til et mere samtidstidsrelevant problem. Vi kan nemlig oversætte sporskifte dilemmaet til programmeringen af f.eks. førerløse biler. Disse biler skal nemlig også programmeres til at foretage det mest etisk forsvarlige i et dilemma. Og hvilket princip skal så være førstprincipippet for bilen der på vej i en ulykke er ved at køre ind i 5 fodgængere, men kan vælge at dreje af og derved undvige de 5, men så i stedet ramme én anden person?

AuVig 2019

DEN 28. JULI TIL 3. AUGUST

ELEVFORENINGENS SOMMERKURSUS
- ET HELT SEMESTER PÅ BARE EN UGE

TILMELDNING PÅ DRHELEV.DK

TILMELD
DIG NU

OG FÅ ET GRATIS ØLKLIPPEKORT

KØKKENBYGGERI

- Lars Gjerlufsen

Vi har længe haft planer om at udvide højskolens alt for lille køkken og samtidig skabe mere plads i spisesalen. Det har specielt været nødvendigt efter at husene er blevet sat i stand, og vi nu kan have alle 8 huse i brug samtidigt. Der var ikke plads til at lave større arrangementer, eller fylde højskolen med de 96 elever vi har plads til i husene.

I foråret 2017 var planerne klar, og efter en udbudsrunde blev nogle lokale håndværkere valgt til at stå for byggeriet. I maj 2017 startede udgravningen og byggeriet blev næsten færdigt til juleferien. De sidste detaljer, bl.a. akustisk regulering af spisesalen, blev lavet hen over nytår, så det var på plads inden forårsholdet startede.

Som det sidste blev der sat solceller på det nye tag i foråret, så vi har kunnet udnytte det gode sommervejr til at producere strøm.

I dagligdagen er det rart med mere luft i spisesalen, og den akustiske regulering har været helt fantastisk, der er meget mere ro til spisningerne, og man har lyst til at blive siddende og hygge.

Vi har nu haft Syng, spis og snak arrangementer med 150 personer i spisesalen, uden at det virkede trangt, så vi ser frem til flere af den slags arrangementer, hvor der er plads til at invitere folk fra lokalområdet.

"SÅ SKAL VI OGSÅ SPILLE I KØBENHAVN OG SÅDAN NOGET"

- Kristoffer Jessen

Kristoffer: "Jamen jeg har nogle sange, jeg har skrevet, og tænkte på om du ville høre dem, og evt spille lidt sammen"

William: "Ja, helt klart"

...

Søren: "Må jeg også komme med op og høre?"

Nogenlunde sådan lød den ophidsende, spæde begyndelse på bandet Søn. Vi gik op i øveboks 3, og med januarmørket udenfor spillede jeg sangene "King Kebab" og "Tankestreg" for mine to kommende, tætte bandvenner.

Det var nu det skulle ske. Jeg havde længe gået med en samling 'egne' sange og en med lyst til at få et band, få dem indspillet. Og da jeg startede på DRH gik det pludselig hurtigt. Der var musikalsk intensitet over stedet. Allerede i februar havde fik vi indspillet "King Kebab" i Tuborgstudiet og tilmeldt os Vig Upcoming (dog uden held).

Forårskoncerten kom, og udgivelsen af King Kebab, alt imens vores lydtekniker Morten Riis så småt begyndte at tage telefonen op til øret og agere manager.

Vi stoppede på DRH med sporene til en EP på harddisken og mange timer i øvelokalerne bag os. Men vi var stadig et grønt band. Og det var stadig meget mit projekt. Det var mig der skrev

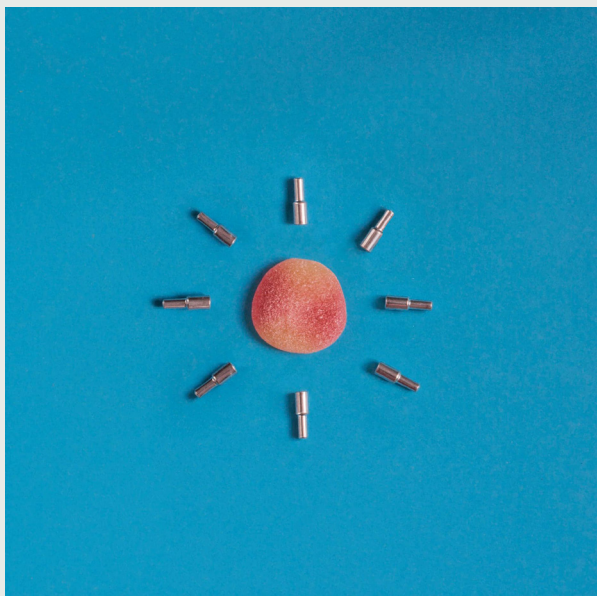
sangene, og mig der identificerede mig som Søn. Hvilket jeg tror er noget, der både kan øge og mindske chancerne for et bands overlevelse. Chancen for stridigheder er mindre, fordi man har en markant tovholder, der har det sidste ord, men til gengæld er det også sandsynligt, at de andre bandmedlemmer vil prioritere projektet lavere, end hvis de selv var med til at skrive musikken.

William: "Der er sådan lidt The Smiths over det.. Det er fedt"

Søren: "Ja, det er nice"

Tilbage i øveboks 3 kunne jeg sænke skuldrene lidt og lade en lille, boblende spænding vokse i mig. Jeg kiggede ud i mørket bag glas døren, hvor den mark, jeg skulle komme til at kende så godt, gemte sig. "Nice, vi må bare lige finde en dag så". Allerede her følte jeg en relation til de her to drenge. Jeg havde vist dem noget, og nu bar vi rundt på det sammen. Dét, som vi senere skulle dele med bandets to øvrige medlemmer, Carl-Erik og Jonathan, og som skulle gro i og mellem os. Og dét, som vi skulle finde ud af at lade vokse videre, når vi forlod DRH's lettilgængelige musikalske rammer.

To "usynlige" gutter som har været af afgørende karakter. Og to af den slags, som er guld værd for både musikere generelt og for DRH.

En uge efter vi mødtes første gang i øveboksen, gik Søren, William og jeg op i øvelokale 4 og spillede King Kebab. Der var noget der klikkede instinktivt mellem min fremadrettede rytmeguitar, William plekterbas og Sørens pulserende trommer.

Senere stod vi udenfor hovedindgangen i den kolde januaraften og røg.

Søren: "Så skal vi også spille i København og sådan noget"

William: "Jaa... helt sikkert"

Og da vi forlod de gule huse, var det som sagt stadig meget mit projekt. Og jeg havde flere gange været lidt nervøs, for at de andre band-medlemmer skulle prioritere andre projekter højere og måske forlade bandet. Det gjorde de heldigvis ikke. Alle prioriterede det, og dedikerede sig langsomt i højere grad, hvilket jeg også er en grund til at vi eksisterer den dag i dag. Denne fælles glød og dedikation er essentiel, og noget jeg personligt vil have i mente, når jeg i fremtiden danner nye musikalske samarbejder. Langsomt begyndte Søn også at blive til en fællesbetegnelse. Først var det mig der var Søn, så blev det en hybrid - både bandet og jeg kunne gå under den titel - og til sidst blev vi til 'bandet Søn'. Noget som jeg er rigtig glad for, da det gør musikken mere nuanceret, spændende og progressiv, når vi er mere fælles om at forme den, og fordi der ofte er meget at forholde sig til, og dér står vi stærkere sammen.

En anden essentiel del i vores videre færd var de yderligere medlemmer af Søn-holdet, manager Morten Riis og lydmand Lucas Kastrup, som også gik på vores årgang på DRH. Lucas var med til at skabe musikken live, få den ud over scenekanten og få os til at føle os trygge uanset, hvor vi skulle spille. Morten insisterede på, at drive musikken fremad og få den ud i verden, skrive til alle og enhver, lægge strategier og være sparringspartner på alle fronter.

YOU RUN 2019

**51 RYTMISKE DELTAGERE
67.167 KR TIL GODE FORMÅL
SAMMEN GJORDE VI EN STOR FORSKEL
- OG VI GØR DET IGEN!**

- Frederik Kjeldsen Hertz

D. 29 april 2018 deltog Den Rytmiske Højskole F18 i You Run. You Run er et velgørenhedsløb, der foregår i Københavns inderhavn. Løbet går i sin enkelthed ud på, at du kan løbe eller gå for et godt formål, som du selv vælger - alt fra Psykiatrifonden, til Kræftens Bekæmpelse, til Alzheimerforeningen, til Folkekirkens Nødhjælp mm.

Den Rytmiske Højskole deltog med et åbent hold, fordi det var vigtigt, at alle kunne vælge et formål, hvor de havde hjertet med og løb/gik for noget, de virkelig brændte for. Eleverne støttede flot op og stod sammen om projektet med mange tilmeldinger, facebook-opslag, løbetræning samt reklame og salg af påskeposer til familie/vennedag. Derfor var selve dagen også en skøn forløsning med opbakning til hinanden og hyggeligt samvær og en øl i solen efter løbet

51 rytmiske deltagere valgte hver en sag, som de brændte for og det resulterede i, at holdet "Den Rytmiske Højskole" blev dét hold i hele You Runs historie til at samle flest penge ind og have flest deltagere - det viser, hvad højskoleånden kan gøre i fællesskab!

I år bliver der oprettet endnu et hold for Den Rytmiske Højskole", og holdkaptajn Cynthia Sánchez Neerbek vil gerne opfordre alle tidligere DRH'ere til at deltage på holdet til dette års You Run d. d. 5 maj 2019.

Hold øje med facebookside "Den Rytmiske Højskole for You Run 2018", hvor tilmeldingen bliver sat i gang d. 8 december 2018.

100.000 kroner er målet til dette års indsamling, og det kan vi sagtens nå, når vi kommer til at fordoble deltagerne, og endnu engang understreger, at vi står stærkest sammen og løfter bedst i flok; for dem der virkelig har brug for det!

Link til facebookside: <https://www.facebook.com/Den-Rytmiske-Højskole-For-You-Run-2018-160982971228761/>

Link til You Run's hjemmeside: <http://yourun-copenhagen.dk>

NÅR VI BLIVER MERE END VI ER

Hvad er det højskolen kan? Denne særlige skoleform som på en og samme tid besynges som noget underfundrigt og mærkværdigt. Sommetider som et overflødigt snuble år og sommetider som den sidste dannelsesbastion. I den hedeste sommer ankom jeg til et sted, hvor bevægelse kun sker med livets hastighed - en rytmisk sommer i bevægelse. Og hvad kan dette sted? Åh jo, her svæver og gror ånden. Gennem nedslag i stemninger og kort indføring i et par tænkeres tanker om ånd vil jeg indramme, hvorledes ånd, musik og fællesskab er indbyrdes forbundne og beriger hinanden.

En flok mennekser står ved et busstoppested. De står og kigger ud i luften, snørret sko, tjekker deres mobil, lytter til musik. Flere kommer til og slutter op. Et sammenrend af mennesker uden egentlig sammenhæng. De er tilstede med deres krop og står måske endog som sild i en tønde op og ned ad hinanden; men er dog ikke sammen. Vi er indhyldet i vort eget, er i vore egne cirkler og søgemaskinerne sikrer os, at vi ikke bliver forstyrret med oplysninger, der ikke er en del af vores præferencer. Vi er adskilte sjæle, der kun tilsyneladende er tilstede ved at være på en given plet i kød og blod. Vi er fattige i ånden, fristes man til at sige. Fattige i ånden og måske også på ånd.

I modsætning til så mange andre lande i verden så har vi i det danske sprog en usentimentalt og uhøjtideligt brug af ordet "ånd". Det indgår i mange kombinationer fra livsånd over plageånd til korpsånd. Men fælles for anvendelse af åndrigdom er, at det er - ja, i mangel af bedre - jordnært. Vi har altså det åndelige med os i sproget - lige her, hvor vi står og går. Om det skyldes, at to af vore tænkere i Dannevang netop har gjort det åndelige til et stort genstandsfelt er vanskeligt at sige, men såvel Kierkegaard som Grundtvig brugte flittigt begrebet, omend i to meget forskellige betydninger. Netop disse to forskelligartede betydninger synes jeg er såvel fremtrædende som vigtige for vores samtid - i og udenfor højskolen. Kierkegaard er idag ganske populær og bliver taget til indtægt for mangt og meget. Han inddrages i alle mulige sammenhænge fra coaching til ledel-

- Sascha Haunstrup Qvortrup

se. Og ikke underligt for Kierkegaards ærinde var at blottlægge det menneskelige levevilkår. Hvad vil det sige at være menneske. Og til det siger Kierkegaard: Det er en syntese af sjæl og legeme båret af ånd. Men hvad betyder det så? Jo, det er på nogen måde lettere at beskrive, hvad ånd er ved at bruge dets negation. Mennesket er åndløst, hvis det ikke er autentisk. Så det er ikke den store dannelseskanon der er på spil her - nej, det er det enkelte menneske og dets tilstedevær i verden - med sig selv og sin eksistens, der gør åndrigdom. Åndrigdom har ikke noget med klasse og elite at gøre. Det handler om at finde sig selv. At være tro mod sig selv. Det handler om autenticitet. Og det er ikke uvæsentligt i vores samtid. For hvor går man hen, hvis man vil finde sit autentiske jeg? Det "jeg" der ikke er farvet af kompetenceudvikling, læringsmål og fremdriftsreform. Hvordan finder jeg ud af, hvordan jeg i sandhed er mig selv? Det gør jeg, når jeg tør give mig i lag med de store eksistentielle temaer i tilværelsen som: Angst og frygt, ironi og humor, frihed og nødvendighed og andre kontradiktioner som kalder ånden frem og gør mennesket bevidst om, at det er mere end blot henvist til sig selv og denne verden. Og hvordan finder vi der hen? Det gør vi ved at skru ned for den målorienterede færden, uddannelsesplaner fra 6. klasse og præfabrikerede svarkategorier på skemaet over livets store spørgsmål. Det gør vi ved at insistere på, at vi ikke altid ved, hvor vi skal hen, men at vi bare er i bevægelse med livets hast - hvad enten retningen er frem, zig-zag eller rundt. Der er andre retninger end fremdrift, der giver udvikling - og den kan valoriseres gennem kvalitative vurderinger og ikke blot kvantificerbare størrelser. Det gør vi ved at skru op for den frugtbare dovenskab og ved at tro på os selv, og tro på at vores vej ikke altid skal findes, men ofte kommer til os. Kierkegaard kan noget med at lære os at finde ind til os selv, uden at henfalde til den rendyrkede individualisering, hvor vi er os selv nok. Og det tempo og det arkæologiske arbejde kan vi finde med hinanden, når giver os tid til at lade det indfinde sig.

Når vi så har fået skruet ned for presset og kan se os selv som vi er - eller som vi bliver, så har vi

vel fat i den dybere ånd - så mærker vi det autentisk menneskelige, der er en syntese mellem krop og sjæl - men hvad med den anden og de andre? Jo her er det så den gamle Grundtvig kommer på banen. Han ikke bare tvister det åndlighedsbegreb som vi ser hos Kierkegaard - han drejer det nærmest over i den modsatte retning. For hos Grundtvig er ånd nemlig det levende fællesskab - ikke bare her og nu med dem som jeg lever og ånder sammen med; også dem som jeg har et fællesskab med på tværs af generationer og gennem historien. Ånd er for Grundtvig det, der binder mennesker sammen. Ånd er liv - helt på linje med en ugræsk og jødisk tradition er ånd for Grundtvig åndepustet, der er livsigangsættende. Han bruger det i et væld af positive betydninger som (næsten alle) har at gøre med liv, kraft og styrke. Og når ånd er noget, der opstår mellem mennesker, så er, ikke underligt, ånd også knyttet til ordet. Det levende ord, som er det ord, der udsiges mellem mennesker er bærer af ånd. Det er det levende ord, der binder os mennesker sammen. Det er det, der gør, at vi ikke blot står som uformående får i en kødrand omkring busstoppestedet. Og ånden er også tilstede, når vi skal tilegne os nye horisonter. Så hvordan ser det ud med muligheden for horisontudvidelse. Hvordan har ånden det med test og prøver? Motivationstest, kompetencetest, alkoholtest, graviditetstest, farveblindhedstest, afstresningstest, DNA test, dopingtest, detektortest, pisatest, dødsatest. Hvor testen går ind siver ånden ud. For testen har til formål at standardisere og sætte på formel. Ånden og det levende ord, som det nærer har sin fornemste opgave i at give plads til udfoldelse og vækst. Livet i sig selv former og danner - det er ikke noget, der kan dikteres. Det er nemlig i kraft af ånden, at vi kan lære noget. Det er ikke ånden, der danner, det er den, der får det til at gro. Så skru ned for testen og op for det levende ord, der puster ånd i legemet. Så med Grundtvig har vi det levende fællesskab som det, der vokser ud af ånden. Og hvordan gør vi det? Hvordan får vi det levende ord til at vokse iblandt os? Hvordan forbinder vi mennesker os til hinanden i en verden, hvor underholdning og adspredelse skyller ind over os, og det i et omfang som gør, at selv det mest faktuelle som vejrudsigten skal serveres som et show. Hvordan bliver vi vedkommende for hinanden?

Vi bliver åndeliggjort - på det enkelt og det fælles plan. Vi skruer ned for tempoet og presset og går op mod strømmen. Vi tager vort autentiske liv på os ved at blive dem vi er og vi gør det sammen ved at skabe historie sammen for der ved bliver vi knyttet til hinanden. Når vi er vævet ind i hinandens narrativ udgør vi et fællesskab. Et fællesskab, der giver os identitet til at være dem vi er. Når vi spiller sammen udtrykker vi hver især noget særligt med vort instrument. Hver og en byder ind med noget særegent. Noget enestående - men er han eller hun ikke lydhør overfor, hvad de andre spiller og hvor melodien bevæger sig hen, så er ånden ikke med os. Så er vi som kødranden ved busstoppestedet. For at få det til at spille skal vi lytte og være tilstede som dem vi er. Noderne er blot sorte prikker på papir. De skal levendegøres i en menneskelig bevidsthed for at blive til musik. Hvis den ene spiller i ét tempo og den anden i ét andet, så kommer det ikke til at fungere. For at få musikken til at spille må man lytte, time og være tilstede som en resonans for det fælles. Selvfølgelig har soloen sin plads og ret og individualiteten kan her træde foran det fælles skabte. Individualitet og fællesskab er som oftest og i almindelighed komplementære. Og dog, har man spillet sig godt sammen eller er ånden kommet over én, så er man som ét instrument. Fra blot at høre sig selv som en del af helheden, hvor hvert enkelt instrument er adskilt fra de andre instrumenter, så bliver man en helhed. Man bliver som ét instrument. Akkurat som når man synger i kor og man som enkelt kordeltager bidrager med sin egen spæde ryst og i samklang med de andre udgør en flerklang, der vokser ud af den fælles stemme. Et fællesskab er skabt - et kommunion, hvor ånden svæver over én. Det er et radikalt fravær af selvoptagethed og konkurrence - opmærksomheden er på det fælles. Samtalen kan meget - det at tale sammen i modsætning til monologen kan noget - nemlig den bølgende bevægelse mellem mennesker, men den har sin begrænsning, nemlig at vi ikke kan tale på samme tid, thi så taler vi i munden på hinanden, og får et ringe udbytte. Derfor kan musikere, dansere og holdspillere skabe en særlig enhed. Og det er netop det, vi oplever, når vi sammen bevæger os med livets hastighed. Når vi under den rytmiske bue erfarer, at vi bliver mere end vi er.

FORTÆLLINGEN OM VEJEN TIL KONSERVATORIET

- Lasse Vistisen

Jeg startede i en ret sen alder med at spille musik, og det var en ret tilfældig måde jeg startede på. Der er ingen i min familie, på nær min kusine der synger i kor, som beskæftiger sig med musik. Derfor var det to af mine bedste venner i folkeskolen omkring 8.klasse som tilfældigvis en dag præsenterede mig for en el-bas i et musiklokale på Bakkegårdsskolen i Vangede, eftersom de begge spillede henholdsvis guitar og trommer. I virkeligheden ville jeg egentlig hellere bare ud at spille fodbold, men gav det en chance. Efter lidt tid i øvelokalet kunne jeg godt se, at det var ret så sjovt, og jeg anskaffede mig derefter en lille øveforstærker og en billig elbas som jeg kunne øve mig på derhjemme. Efterfølgende fik jeg blod på tanden og havde virkelig bare lyst til at øve og spille bas hver dag, og endte med at tage Musik på A-niveau i gymnasiet. I mine sabbatår efter gymnasiet fandt jeg ud af, at der var noget der hed Den Rytmiske Højskole, og her valgte jeg at tage til i foråret 2012 i en alder af 21 år. Det var først her, jeg virkelig fik udvidet min musikalske horisont og blev

introduceret for alt den fantastiske musik som fandtes ude i den store verden. Højskolen var en kæmpe milepæl for mig. Det var nemlig også her jeg fandt ud af, at der var noget der hed konservatoriet. Egentlig sagde konservatoriet mig ikke det store, da jeg på det tidspunkt ikke var særligt interesseret i at studere musik. Derfor valgte jeg efter højskolen at tage en professionsbachelor i Leisure Management, hvortil jeg lærte omkring de mere brancheorienterede dele af musikbranchen. Mens jeg studerede kunne jeg mærke at mit fokus flyttede sig mere og mere over på det at skabe, øve og udøve musik, end det gjorde på at læse lektier og lave eksamener på studiet. Jeg gennemførte dog uddannelsen og har aldrig fortrudt det, da den har givet mig en masse viden omkring musikbranchen. Men da jeg blev færdig i 2017 på Leisure Management var min lyst til musikken større end nogensinde før. Derfor besluttede jeg mig for at søge ind på Rytmisk Musikkonservatorium (RMC) i København, og blev optaget i

2018 på Musiker (bacheloruddannelsen), hvor jeg studerer i dag. For mig giver det lidt den samme følelse på konservatoriet, som det gav mig på Den Rytmiske Højskole. Alle ens medstuderende er noget så flinke, inspirerende og ikke mindst dygtige. Det giver mig energi hver dag, når jeg møder ind og selvom jeg først er startet på bacheloren i en alder af 27 år, så føler jeg, at det er enormt givende at have været ude på en mindre rejse siden højskole tiden. Dertil har det også givet mig en følelse af, at det aldrig er for sent at søge ind på et konservato-

rium, da det måske først er senere hen i ens liv, at man er klar, eller føler sig klar til at starte. Jeg tør godt sige med hundrede procents sikkerhed, at jeg ikke havde haft tankerne omkring, at jeg skulle havne på et konservatorium, hvis jeg ikke havde haft det halve år på Den Rytmiske Højskole. Det var virkelig en periode der indikerede for mig, at det var musikkens vej, jeg skulle gå, men at jeg også skulle tage tingene i mit eget tempo. "Bevæg Dig Kun Med Livets Hastighed" står der på hoveddøren til Den Rytmiske Højskole.

KELD

ANEKDOTER

- Keld

For mange år siden, gik der en ung mand ved navn Nikolaj Lie Kaas på skolen. Han var en stor spasmager, og der gik ikke en dag uden at han "bankede hovedet ind i en dør" faldt over hvad som helst, brændte hånden på en kogeplade, og hvad han nu kunne finde på.

En dag i vores kantine lød der et brag og en faldt ned af stolen og om på gulvet, ingen fra personalet reagerede, Nikolaj!

Desværre var det en meget uheldig elev, som fik et ret alvorligt ildebefindende.

Da jeg var huslærer i hus 7, havde jeg en nydelig ung mand i huset, som nu er lærer på skolen.

Han fortalte mig at han huskede en ganske bestemt episode fra dengang.

Til et af vores husmøder, blev der klaget over at brusestangholderen var faldet ned i badeværelset, stor katastrofe!

Så meddelte hans huslærer at det da ikke var noget problem, han praktiserede en ganske anden teknik når han badede, åbnede for bruseren hængte den over skulderen og lod det dejligt varme vand løbe ned af ryggen, medens han

sæbede sig ind på forsiden, for så efterfølgende at bytte til bagsiden, ganske uden at fryse på noget tidspunkt. (der blev dog sat en stang op).

En elev kommer ind på værkstedet. Han spørger om ikke det var muligt at få en ekstra hylde sat op i skabet. Der svares naturligvis ja da, derefter beder man den unge mand om lige at tage mål af hylden. Så skulle vi nok skære en ny og sætte den op til ham. Derefter hører vi aldrig en lyd om nogen hylde.

Det var nok lidt af en tradition at gemme noget til det nye hold, når opholdet stoppede.

I hus 7 blev der da også gjort et forsøg. Der blev tegnet et skattekort på bagsiden af et Elvisbillede, som hang på væggen i fællesstuen, hvorefter der blev gemt en skat.

Der gik 3 semestre, (jeg havde lovet at holde kæft) før én tilfældigt opdagede skattekortet.

Det var en stor fornøjelse at se hele hus 7 pløje rundt på den store græsplæne, for så til sidst at opgrave en kasse øl (lagerøl), rosende breve om stedet, samt slik og musik fra årgangen.

Vi var på tour i Nordjylland, Rene og jeg, midt på Hurup bakke brød bussen sammen totalt. Vi medbragte en særdeles broget flok elever. Vi skulle til Holstebro.

Det lykkedes at ringe til en lokal bussemand som ville køre os videre, det ville sige lige ind til at han så os samt vores gear.

Han mente det var helt umuligt at få plads til, (alt det der) men inde i bussen sad der en ældre dame, (konen) som havde strikket den alder nydeligste beskyttelse omkring bussens tv i forruden.

Der var ikke et forkert fnug at se nogen steder. Vi indledte nok nogle af de hårdeste forhandlinger i skolens historie, som til sidst endte ud i en kommentar fra bussemanden, "er det noget i vil betale for" det betyder på nordjysk

"det kommer i til at betale for"

Jeg står lige ved siden af Rene, der er en stor pause. Jeg kigger Rene i øjnene og ser med alt tydelighed han tænker, kan man virkelig slippe for det eller??? Ja ja ja ja ja, da bliver der endeligt svaret. Så blev vi kørt til Holstebro, spillede

den sidste koncert, og måtte køre til Holstebro 2 gange i to biler for at få gearret hjem.

I den tid hvor Nikolaj Lie Kaas gik på skolen, blev der lavet, som aldrig før og siden. Der blev bl.a. lavet en Terminator film helt efter bogen. Og hvem andre end Lars Gjerlufsen spillede den onde Terminator. Han blev sendt til jorden i brusenichen i hus 2, hvorefter han smadrede inventaret i badeværelset. (Der er beviser) For at synliggøre ondskaben, kom onde Lars kørende i fuld fart ned af Jyderupvej i en rød folkevognsbuss. På vejen, gik 2 små piger med dukkevogne og nød stilheden og naturen. Terminatoren pløjede de 2 piger og deres dukkevogne ned i svinget ved gadekæret, de lå spredt over alt.

Samtidig med dette kommer en landmand kørende i hans traktor, og undgår med nød og næppe at køre ind i huset i svinget, fordi han måtte jo have det hele med.

BÆREDYGTIGHED PÅ HØJSKOLEN

- Lars Gjerlufsen

Bæredygtighed er et af tidens vigtigste temaer, og det er selvfølgelig også blevet en del af livet på Den Rytmiske Højskole. Vi arbejder med det på mange måder, både praktisk i hverdagen og pædagogisk i undervisningen.

For et par år siden blev det skrevet ind i skolens værdigrundlag, så det indeholder følgende afsnit om bæredygtighed: "Vi ønsker at inspirere til en bæredygtig livsstil ud fra en idé om, at det er muligt at imødekomme personlige og fælles behov med en respekt for kommende generations ret til samme."

Bæredygtighed kan være mange ting, og i det følgende vil beskrive noget af det vi gør.

Over højskolens dør står der "bevæg dig kun med livets hastighed", og det opfatter jeg som første led i arbejdet med bæredygtighed. Vi skal leve et liv som er bæredygtigt i forhold til vores fysiske og psykiske velbefindende. Vi holder ikke mange år, hvis der er for stor ubalance i dette.

Vi har mange initiativer som skal hjælpe med at skabe et bæredygtigt klima og miljø.

I pedelgruppen forsøger vi at nedbringe ressourceforbruget gennem opsætning af solceller, solfanger til varmt vand, centralt træpillefyr til opvarmning og andre mindre ting som skal spare på strømmen. Vi har fokus på affaldssortering og genbrug.

I køkkenafdelingen er man dygtige til at undgå madspild, gennem hele tiden at indtænke madrester i de næste måltider, og selvfølgelig ramme mere præcist med madmængderne. Vigtigst er nok vores bronzemærke i økologi, som er opnået uden merforbrug. Vi har fokus på kødforbruget, og har i øjeblikket 2 vegetardage om ugen.

Vi har arbejdet pædagogisk med det bæredygtige i mange år. Niels er en pionér på området,

og jeg er sikker på at hans arbejde i 20-25 år har været med til at "modne" os, så det bæredygtige nu er en naturlig del af højskolens værdier.

Niels Øko-valgfag har stået for mange projekter og deres bygninger ligger fint rundt omkring på skolens areal.

Der er ikke så mange som har direkte glæde af et valgfag, så vi er også begyndt at have bæredygtighedsundervisning i tematimerne. Temaforløbene er for alle skolens elever, og er en blanding af praktisk arbejde med bæredygtige løsninger, foredrag og udflugter til minisamfund funderet ud fra et bæredygtigt grundlag.

Vi kan godt tænke os at blive mere selvforsynende med frugt, og derfor er der plantet både en stor frugtlund og en allé med frugtræer. I øjeblikket arbejdes der på at etablere en jordkælder, hvor vi skal opbevare frugten. I år er der blevet sat bistader op i frugtlunden, og efterårsholdet har kunnet nyde honning derfra på morgenbordet.

Vi forsøger hele tiden at tænke bæredygtighed ind i hverdagen, og jeg tænker at nogle af de næste konkrete initiativer kunne være, sølvmærket i økologi, el-lader til biler på parkeringspladsen og et mosteri til at udnytte nedfaldsfrugt i naboers haver og vores fra vores egen frugtlund.

Samtidig kommer i undervisningen til at arbejde med FNs verdensmål for en bæredygtig udvikling.

Højskolerne er gået sammen i et bæredygtighedsnetværk, og Niels er selvfølgelig vores repræsentant. Her udveksles der idéer og tages konkrete initiativer til at fremme en bæredygtig udvikling.

Det er et alvorligt anliggende, som vi kun kan løse i fælleskab, og jeg håber vores lille bidrag kan vokse sig større i årene som kommer.

NÅR DRENGEDRØMMEN OG UNILIVET SPILLER SAMMEN

FRA BEATLES TIL BEETHOVEN...

- Frederik Kjeldsen Hertz

Det er ord, der dukker op i mine tanker dagene op til deadline for dette tidskrift, for da jeg tænkte på processen i at gå fra at være på sanger- og sangskriverlinjen på DRH til at være musikvidenskabsstuderende på Københavns Universitet, kunne ordene "fra Beatles til Beethoven" sige lidt om det hele. Er det her en historie om at gå fra den selvlærte unge mands drøm om landevej og scenelys og ind i de mørkeste afkroge af teori for teoriens skyld? Ikke ligefrem. Lad mig tage dig med...

Tilbage til den 3. september: Første sko'... dag på studiet; har jeg lært, at man kalder det på universitetet. På nogle måder er det dog ikke så anderledes end så mange andre uddannelsesinstitutioner. Vi har lærere, vi kalder undervisere. Vi har klasser, vi kalder hold. Vi har lektier, vi kalder hjemmearbejde. Og vores stil i musikhistorie hedder en skriveøvelse. Og nu vil I gerne høre noget om undervisningen. Min første time var en time i hørelære og brugsklaver, hvor vi begyndte at øve op til vores første prøve i melodidiktat, akkordgenkendelse, at synge akkorder og simple melodier og at sige rytmer, mens man "dirigerede" sig selv. Således var mit første møde med musikvidenskab i den grad praktisk, hvilket kan undre nogen. En klassisk fordom om musikvidenskab kunne være, at når man ikke kommer ind på Kons, lægger man popstjerndrømmen på hylden, søger ind på musikvidenskab og efter at have siddet med næsen i bøgerne i 5 år, bliver man gymnasielærer. Det er heldigvis mere nuanceret end det. Jeg har soloklaver 9 gange per semester, sanghold og kor hver uge, og selvom satslære tager udgangspunkt i teorien er det altså os selv, der over os i

at skabe musik. Jeg har perioder, hvor det, som jeg bruger mest tid på er at spille klaver, synge og øve hørelære, og det får jeg SU for. Så har jeg andre perioder, hvor det er musikhistorie, der fylder, med sin belysning af musikken ud fra flere parametre end det rent teoretiske analysefag, men også sætter den i relation til både kunstneriske, samfundsmæssige og filosofiske strømninger. Hvad var det for eksempel, der gjorde, at Bach blev set som ret gammeldags på sin egen tid og 79 år efter blev den første kanonkomponist og kilde for de første musikbiografier? Det hang blandt andet sammen med, at man på hans tid havde et funktionsmusikalsk paradigme, hvor musik blev vurderet i forhold til, om det udfyldte den funktion, som det havde godt (i Bachs tilfælde som regel kirkemusik), og der blev hans kompositioner ofte fundet unødvendigt komplicerede. I 1820'erne opstod der imidlertid en god gammeldags hype omkring Bach i Berlins musikmiljø og med Felix Mendelssohns opførsel af hans Matthæuspassion, var der lige pludselig åbnet op ind til Bachs skattekammer for en tid, der var klar til ham

Det er en af rigtig mange måde at arbejde med at forstå musikken på: og når jeg forklarer folk i dag, hvad jeg studerer, kan jeg stadigvæk sige det samme, som jeg gik og håbede på, inden jeg startede... når jeg har fortalt folk, at det ikke er helt det samme som Kons. Jeg fortæller folk, at det handler om forståelse af musikken i den bredeste forstand. Vi leder efter svar på spørgsmål som: hvorfor spiller vi musik, og hvad skal den kunne? Hvordan spiller og har vi spillet musik gennem tiderne? Hvorfor lyder nogle ting godt og andre ikke, og hvorfor kan nogen synes, at noget lyder godt, som andre synes skærrer i ørerne? Hvad er musik? Hvordan skriver man en god sats? Hvordan spiller man efter bladet? Hvordan leder man et kor eller et band? Vi kommer til at kunne lidt af det hele, og når det kommer til jobmuligheder har vi udover den laveste arbejdsløshed for en humanistisk uddannelse udsigt til at kunne lede kor og orkestre, arbejde i kulturlivet, lave festivaler, være musikjournalister, rejse til Egypten og forske i Nordafrikansk musikhistorie, lave feltarbejde i Ghana om deres forhold til spiritualitet og musik (begge eksempler er fra det virkelige liv) eller undervise på højskole, gymnasie eller noget helt tredje. Ja, jeg møder endda en organist engang i mellem, som synes, at musikvidenskab er den fedeste basispakke at have til at kunne passe dét job

Hvad vil du så bruge det til? Jeg vil egentlig bare gerne nyde at studere noget, som har været en fritidsinteresse og en passion i mange år, inden jeg startede, som det har været for de fleste af os. Den udøvende del fylder stadigvæk rigtig meget for mange af os, og det band, som jeg lavede i sommers efter højskolen er for tiden ved at gøre sig klar til landets spillesteder. Det, at vores studie er noget, som længe har været en stor del af vores liv, er med til at skabe en

helt særlig sammensætning af mennesker og en unik stemning, og selvom det hverken er helt det samme som en gymnasieklasse eller en højskole, så er vi en flok mennesker, som har ikke bare et studie, men en passion, der binder os sammen, og som gerne vil andre mennesker, fest og farver. På mit semester er vi endda hele 12 DRH'ere, så i en nostalgisk stund har man nogen at drømme sig tilbage til de gule huse med

Så hvad har Beatles og Beethoven at gøre med mit studie? Er jeg ved at gå fra selvlært til belært? Altså jeg er godt nok gået fra mit første simple nodehæfte "I Can Play That – The Beatles" og selvlært rytmisk pianist til at sidde med en sonatine af Beethoven og skulle have styr på fingersætning og teknik. Og i perioder laver jeg mere nodenørderi end sangskrivning, og i andre perioder prioriterer jeg den nye sangidé fremfor analyse, men det behøver hverken staten eller min far jo at bekymre sig over, så længe jeg består mine eksaminer. Endvidere er de nye ting, jeg hele tiden forstår i forhold til musikken, i den grad med til at styrke min musikalitet og sangskrivning, og jeg er ikke alene. Vores to øvelokaler bliver brugt flittigt af folk, der ikke dropper ud af drømmen bare, fordi de tjekker ind på universitetet. Så musikvidenskab er ikke en one-way ticket fra Beatles til Beethoven, men snarere et zonekort til en bred palet af forståelser og værktøjer og to sider af samme sag, som laver smuk musik sammen. For at slutte cirklen har jeg i skrivende stund alle Beatles evergreens i hørebofferne som opvarmning til Paul McCartneys koncert i Royal Arena i aften. Så når MC'en over dem alle træder ind på scenen på i aften, kommer jeg sikkert til at zappe mellem nodenørderi og dagdrømme om selv at stå på scenen, og det er præcist, som det skal være

MGK HOLSTEBRO

- Mathias Rybjerg Justesen

Overgangen fra højskoleelev, til MGK-studerende. Mathias er 21 år, fra Ikast, spiller bas, er tidligere DRH-elev og går nu på MGK Holstebro. Mathias, fortæl lidt om dig selv, din musikalske baggrund, og valget om højskole Mathias: "Jamen altså, musik startede for mig, da jeg var helt lille. Jeg gik til 'vuggebongo' på Ikast Musikskole, hvor vi slog på bongotromme og spillede børnesange. Jeg var helt vild med det, og jeg har faktisk stadig min tromme fra dengang. Derefter fik jeg musik som valgfag på min folkeskole, men det var bare for hyggens skyld uden de store ambitioner. Efter lidt tid besluttede jeg mig for, at jeg gerne ville spille bas, men der var desværre ikke plads på noget bashold, så jeg startede beklageligvis på et guitarhold. Jeg gik der alt for længe (7 år), og jeg hadede det. Så begyndte jeg at lægge meget mere mærke til bassen i den musik, jeg lyttede til (Red Hot Chili Peppers, Pumped Up Kicks, Toto, osv.), så jeg fik mig en gammel skrammelbas, som jeg blev nødt til at google mig til, hvordan jeg skulle gøre bare næsten spilbar, men så var jeg i gang! Efter noget tid opdagede jeg Level 42 og var totalt solgt. Jeg købte bøger med alle deres bas-

slines, lærte al deres musik og udviklede en hel masse teknik på bassen. Det gik gymnasietiden med, og så havde jeg to sabbatår, hvor mit spil ikke rigtig udviklede sig så meget. Så en dag besluttede jeg mig for at tage på musikhøjskole og for alvor få gjort noget ved mit basspil. Jeg landede på DRH, fordi den lå øverst på en liste over musikhøjskoler i Danmark, jeg fandt på nettet, og det var den eneste højskole, jeg kunne finde, hvor det KUN var musik, det handlede om." Okay, fed historie! Fortæl lidt mere om din tid på DRH, og om hvordan du udviklede dig, personligt og spillemæssigt Mathias: "Jeg følte, der var mange musikalske indflydelser fra alle vinkler både fra eleverne og lærerne, men det, hvor jeg følte jeg udviklede mig mest, var på det personlige, især mht. at turde spille fejl, fungere i et øvelokale, få sammenspil til at hænge sammen og især det med at bo i huse og få den kabale til at gå op. Jeg tror mest det er det personlige, man rykker sig på, da jeg føler kurset er lidt for kort til at få den helt store musikalske udvikling, medmindre man virkelig giver sig til det. Man skal ikke regne med at blive verdensmester i guitar bare, fordi man tager et seme-

ster på DRH. Det kræver meget af en selv, og hvor meget tid man lægger i at øve sig, da der er et overload af muligheder og ting at give sig til. Her på MGK siger de også, der går et års tid, før man virkelig føler, man rykker sig, så det går jeg også stadig og venter på." Havde højskolen indflydelse på dit valg om at søge MGK? "Det var på højskolen, jeg hørte om MGK, så det kan man vel godt sige. Jeg tror jeg var meget motiveret på højskolen, og ville rigtig gerne gå musikkens vej, så det virkede som et logisk næste skridt for mig, ifht. konservatoriet. Det hjalp mig meget godt i den forstand, at jeg fandt det band, jeg endte med at tage med til optagelsesprøve, og at det gav en oplagt mulighed til at møde nogle fede musikere og øve nogle numre til en optagelsesprøve." Fortæl os lidt om hverdagen på MGK Mathias: "Vi har jo 12 timers undervisning hver uge, hvilket ikke er megameget, men de prøver at fordele det på to dage om ugen: mandag og torsdag og så soloundervisning onsdag, så jeg er i princippet kun på skolen tre dage om ugen. Mandag har jeg kor & SSB (SDS), onsdag får jeg undervisning i bas, og torsdag, som er den hårde dag har jeg teori/hørelære,

sammenspil og så bifagsklaver resten af aftenen. Der har jeg timer fra 15:30-21:00, hvorimod mandag er jeg færdig allerede kl 18, og onsdag har jeg kun den ene times soloundervisning. Konceptet minder meget om det, vi havde på DRH, dog med væsentligt mere fritid, hvilket der også er brug for med alle de ting, der skal øves plus mit arbejde ved siden af MGK. Vi har også en onsdagsjam en gang om måneden, hvor der er husband. Nogle gange er der folk, der har øvet et nummer eller to, de gerne vil spille. Ellers jammer vi bare og ser, hvor det fører os hen. Der kommer nogle gange tidligere MGK'ere og tit også folk fra DTA (Dansk Talent Akademi), så der er rigtig god grobund for at danne et stærkt netværk. Det foregår i et hus, skolen lejer, hvor vi har lavet en øvelokaleforening, og der er rig mulighed for at benytte lokaler til at øve med bands også." Vi takker Mathias mange gange for indblik og fortællinger, og regner med at se meget mere til ham i fremtiden.

MUSIKPÆDAGOGIK PÅ KONSERVATORIET

- Emma Rasmussen

Jeg vil fortælle lidt om den uddannelse jeg er i gang med. En uddannelse hvor man bliver både musiker og musikunderviser. Jeg håber også at DU bliver interesseret i uddannelsen.

EN UDDANNELSE FOR DIG,

som elsker musik, fx spiller lidt på mange instrumenter, dig der ikke helt kan beslutte hvilken vej du vil med musikken, fordi du kan lide så mange forskellige ting. Dig, der måske allerede underviser dine venner/familie/privatelever. Fx dig der er lidt nørdet med musikteori eller musik generelt. Dig der kan lide kor. Dig der vil være udøvende musiker, men samtidigt kunne have lyst til at give musikken videre til andre.

Musikpædagogik er et SU-berettiget fuldtidsstudie, som læses på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København. (Også mulighed i Århus - og en lignende uddannelse i Esbjerg, der hedder Brobygger, men jeg tager udgangspunkt i København).

Uddannelsen hedder AM, som står for Almen Musiklærer. Der er mellem 2 og 7 studerende på hver årgang. Der bliver for tiden optaget omkring 7 AM'ere om året. Det er et lille optag og afhænger af optagelsesprøve og generelt optag på resten af konservatoriets linjer.

Man kan både have rytmisk og klassisk baggrund. Man bliver dog kastet ud i begge dele i løbet af uddannelsen.

JOBS:

Det er en enormt bredt favnende uddannelse og folk fra AM kommer typisk til at arbejde med flere forskellige ting på samme tid. Typisk er man også allerede ude og arbejde mens man studerer. Jeg har fx i perioder haft jobs 4-5 forskellige steder af gangen (ved siden af studiet). Typiske jobs for en AM'er kunne fx være: Instrumentunderviser (privat eller musikskole) Sangunderviser (privat eller musikskole)

- Korleder
- Bandleder
- Orkesterdirigent
- Akkompagnatør for kor
- Babyrytmik (musik og leg, hold med forældre og børn på 0-2 år, foregår ofte i kirker og kaldes derfor tit babysalmesang)
- Børnerytmik (musik og leg med børnehold fra ca. 3-6 år)
- Musikkarrusel (musik med børn fra ca. 5-10 år)
- Børnekorleder (typisk i forbindelse med kirker)
- Kirkesanger
- Udøvende musiker
- Musikformidler på Musikmuseet
- Musikteori-underviser
- Hørelæreunderviser
- Rytmisk træning/ SSB (sang, spil og bevægelse)
- Højskolelærer

Det gode er at man selv kan sammensætte sin hverdag som man lyster og som man har overskud til. Der er masser af jobs at få, mange af dem er fx kun 1-2 timer om ugen. Der er også altid vikarjobs at få hos alle de nævnte jobs, hvis man i perioder har brug for lidt ekstra og er klar til at træde til med kort varsel. Jeg trives godt med det meget varierede arbejdsliv. Det kan dog også være hårdt arbejde at skulle forberede sig til mange forskellige jobs ad gangen. Det tager ofte meget energi at undervise, lede og stille sig i fronten hele tiden.

UDDANNELSENS OPBYGNING:

Uddannelsen består af en bachelor(3 år) og evt. derefter en kandidat(2 år).

På bacheloren har man 5 store fag, som kører på alle semestre på hele bacheloren og ender i eksamener i slutningen af 3. år:

- Musikpædagogik
- Korledelse
- Bandlethed (rytmisk ensembleledelse)
- Orkesterdirektion (klassisk ensembleledelse - jeps, med dirigentstav!)
- Soloundervisning på sit hovedinstrument eller sang

Man har også mindre fag, ofte med færre semestre:

- Hørelære
- Teori (rytmisk og klassisk)
- Børnekor
- Musikhistorie
- Brugsklaver
- Brugssang

På kandidaten specificerer man sig inden for 2 selvvalgte hovedfag og har også her nogle mindre, supplerende bifag.

SOCIALT:

AM'ernes fællesskab er stærkt. Alle årgangene laver mange ting sammen både fagligt og i fritiden. Og så er det et virkelig godt netværk til at finde jobs. Man bliver ofte ringet op med jobtilbud, fordi man er blevet anbefalet af en af sine medstuderende.

Vi er meget sammen på tværs af årgangene, fordi vi bruger hinanden i undervisningen fx i korledelse og ensembleledelse. Her over vi os på skift i at være leder og undervise hinanden. Det er fedt at man har undervisning på tværs af årgangene, da de nye lærer rigtig meget af at se hvordan de "gamle" gør.

I fritiden laver vi også mange ting sammen, fx tager på cafe eller bar, arrangerer fester, tager i sommerhus(også med lærerne), holder fællestimer hvor vi spiller musik for hinanden, fælles morgenmad på skolen, spiser sammen i kantinen, drikker kaffe i AM-rummet("gul stue"), holder julefrokost, over sammen, spiller musik sammen, arrangerer koncerter og turneer og meget mere.

Dette år skal vi også på studietur til Budapest. Alle årgange sammen.

Vi har et meget nært forhold til vores lærere. Som nævnt er mange af dem med til vores sommerhusture, fester, julefrokoster mm.

Det er et studie som jeg er meget glad for pga. det gode fællesskab, de søde og inspirerende lærere og de gode øvefaciliteter.

Man kan læse mere på www.dkdm.dk eller skrive til mig på facebook (Emma Rasmussen), hvis man vil have en snak om AM. Vores faggruppeleder Per Bundgård er også rigtig sød til at fortælle om uddannelsen, hans mail kan også findes på hjemmesiden.

Man kan også tage et kig på AM'ernes facebookside (Almen Musikk lærer - DKDM), her kan man få et blik ind i hvad vi går og laver.

YELLOW HOUSE COLLECTIVE

- Marcus Rønnov

Hvordan samler man DRH på Nørrebro? Af Marcus Rønnov onsdag d. 30. maj 2018 skete der noget helt specielt. Midt i Distortions rus af gadetis, glimmer og gulddamer skete der noget magisk. På den beskidte og kedelige parkeringsplads foran spillestedet Stengade mødtes tidligere DRH'ere på kryds og tværs af årgangene og dansede til nye skud på den danske upcoming-stamme, med ca. 4.000 andre festivalgæster. Idéen om at lave en gadefest på Distortion for tidligere DRH'ere blev sat i søen af Morten Riis og Mai Young Øvlisen, der hurtigt fik en masse tidligere Music Management-elever med på MM-vognen. I Mais Lejlighed på Vesterbro blev Yellow House Collective: Housewarming til virkelighed, her planlagde vi hvem der skulle stå for hvad, og hvordan vi kunne overholde budgettet. Næsten ingen af os, havde arrangeret en gadefest før, så der var mange overraskelser på vejen. Vores koncept var at få vores lille område af Nørrebro til at føles som en fest i hus 7, så man kunne mærke DRH-ånden, selvom man var små hundrede kilometer væk fra skolen. Det gjorde vi bl.a. ved at stille en sofagrube op og placere scenen i et hjørne,

så det føltes som en stue-koncert. Men det, der virkeligt skabte DRH på Nørrebro, var alle de gamle elever og lærer der støttede op om konceptet og fejrede dagen sammen med os. Det føltes lidt som at stå ude foran caféen til en gammel elev weekend, fordi der var så mange kendte ansigter blandt alle gæsterne. Udover det, fik vi også enormt afgørende hjælp fra et helt semester fra E18, der engageret hjalp os med bar, afvikling og sceneopbygning. Hele seancen kulminerede da MC Einar gik på foran en proppet parkeringsplads, med ca. 4.000 mennesker, der stod og hoppede og prøve at synge med på 'Arh Dér'. Da vi var færdige med nedpakning og oprydning ca. halv 3 om natten, følte jeg mig selv lige så smadret som Nørrebrogade så ud på det tidspunkt. Men den tanke, der kørte på repeat i mit hovedet, var : "Det her skal vi gøre igen".

Vi kan love at 2019 ikke bliver et kedeligt år for Yellow House Collective, følg med på vores facebookside eller find os på instagram, hvor vi offentliggøre de næste projekter: yellowhouse-collective_yhc.

SULTANEN FRA VALBY

- Alberte Skriver Møller

Du kender ham måske som den skaldede fyr med lyserød palliet hue. Eller som ham med løjtnant jakke og vildt skæg, der snakker sort til morgensamling. Eller også troede du han var en lidt for hip elev? LEF er det hele på en gang. Den flamboyante fyr lever som en dobbeltagent. På den ene side skævt smilende lyriklærer på DRH. På den anden side urban digter fra Københavns okkulte mikroforlags undergrund. Hvis du kan snuse dig frem til ham, finder du ham nok udklædt som nar i botanisk have. Eller på en mørk bodega til en bog release, oplæsende af egne spritnye værker. I en sådan situation fandt jeg ham, og lokkede ord ud af inderlommen. Nye digte fra bogen Fabelagtigheder. Læs dem og lugt grundigt til dem. Så har du øget dine chancer for at finde frem til hans næste poetiske projekt.

LYSET

Skal vi ikke starte et band? Du spiller i havets overflade, jeg spiller i Scarlett Johanssons øjne. Vi kalder os Lyset, The Light, Das Licht, La Lumière, vi spiller over hele verden. Vi spiller elektrisk, stearin og bragende sol. "Har du set Lyset?" vil man spørge hinanden. "Ja, jeg så Lyset sidste år på jazzfestivalen." Det bliver fedt. Nogen starter et coverband der hedder The Moon.

PAPIR

Et ark papir har 3 sider:
en forside, en bagside og en inderside
hvor dyr kan tale

KLUBBEN

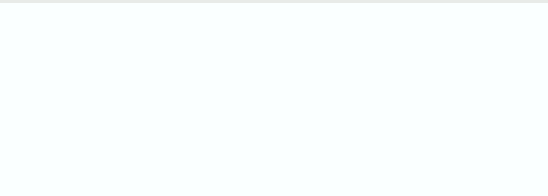
Der åbnede en ny natklub: THE POWER OF THE NOW. Det var en sensation. Alle snakkede om den klub, alle ville ind på den klub. Og køen under klubbens skilt med de saligt skinnende tegn voksede som i det uendelige. Den snoede sig ud af alle gader. Snart kunne man ikke engang gå uden for sin dør, uden at blive opslugt af den kø. Man kunne prøve at mase, man kunne prøve at skubbe, man kunne prøve at huske at man bare skulle i Matas, men der var ingen vej udenom: Klubben var den eneste destination. Men jeg har hørt fra én der kom ind at der var kø for at komme ud igen, så man gik lige fra den ene kø til den anden. Det var sådan set den samme kø.

DET SENTIMENTALE EGETRÆ

Et gammelt egetræ går ind på en bar og bestiller et regnvejr. "Vi er desværre løbet tør," forklarer tjeneren, "men måske kan jeg friste med en svensk skovsø hvor et ungt par nøgenbader?" "Er de forelskede?" spørger egetræet. "Svært at sige." Tjeneren tager de nøgne mennesker i betragtning. "Hun er forelsket, tror jeg. Men han er lige kommet ud af et langt forhold og er stadig bitter." "Så må jeg bede Dem være gavmild med månelysen."

"De har måske en sød tand? Skal jeg så ikke give den en sjat nattergal?" "Mægtig gerne! Hvis De sørger for at det er den sønderjyske nattergal der opfordrer til elskov, og ikke den kedelige fra Lolland der vil have dem til at gå hjem i seng og stå tidligt op."

HØJSKOLE- HUMMUS

Over en samtale med Ann fra køkkenet, er følgende gyldne opskrift nedfældet den 27. november. Hummus til en hel højskole. Nedskaler eller opskaler efter behov.

Hummus til 80 mennesker

- 2,5 kg kikærter
- 5 fed hvidløg
- 1 dl spidskommen
- 0,5 dl paprika
- Salt og peber
- 2 dl olie
- Vand

Kikærterne lægges i blød natten over og koges dagen efter i cirka en time. De kogte kikærter blendes med hvidlød, spidskommen, paprika, salt, peber og olie.

Vand tilsættes efterfølgende til hummussen har en cremet konsistens. Nyd mens du forsøger at nynne "du kom med alt det der var dig", uden at blive kvalt.